

30 Μαρτίου 2016

Το Ιερό Ραβασάκι

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Κάθε Δευτέρα μετά την συνάντηση στο πνευματικό κέντρο της ενορίας μας, μία κοπέλα που εργάζεται ως νοσηλεύτρια στο νοσοκομείο της Νάουσας μου δίνει ένα χαρτάκι.

Με πλησιάζει, μου φιλά το χέρι και συγχρόνως το μικρό χαρτάκι περνά στην παλάμη μου. Δύο τρία ονόματα τις περισσότερες φορές.

Χθες ήταν επτά. Ονόματα ανθρώπων που κοιμήθηκαν. Κάθε εβδομάδα άλλα ονόματα. Κάθε εβδομάδα. Χωρίς σταματημό. Μου δίνει το χαρτάκι ώστε να τους μνημονεύω. Τόσα ονόματα. Τόσες ψυχές. Νέοι, ηλικιωμένοι, γυναίκες, άνδρες. Φεύγουν απότομα, κάποιιοι άλλοι φεύγουν αργά αργά, μαρτυρικά. Κάποιοι προλαβαίνουν να δούνε την αλήθεια της ζωής και του θανάτου, να κοινωνήσουν από του παπά το χέρι την αιωνιότητα, να δακρύνουν για την ζωή που δεν έζησαν, για την ζωή που έζησαν...

Όλοι άνθρωποι που πόνεσαν, που χάρηκαν, που πέρασαν από την γειτονιά μας, που

αγνάντεψαν τον ίδιο ουρανό με μας κι ας μην τους γνωρίσαμε ποτέ.

Κάθε φορά που με πλησιάζει αυτή η κοπέλα μία χαρμολύπη γεμίζει η ύπαρξή μου. Ευγνωμονώ το Θεό που υπάρχουν άνθρωποι που δεν ξεχνούν όσους φεύγουν.

Τί διακόνημα κι αυτό; Να συμπληρώνει κάθε εβδομάδα το ιερό ραβασάκι. Να γράφει εκεί μερικά ονόματα που περικλείουν ολόκληρες ζωές, πτώσεις και αναστάσεις, πάθη και αρετές, αμαρτία και μετάνοια, φίλους και εχθρούς, ευτυχία και δυστυχία, έρωτες και αγάπες, εμπάθειες και μίση, τραγούδια και μοιρολόγια.

Αυτό το χαρτάκι. Άλλη μία υπενθύμιση της προσκαιρότητάς μας.

Πόσο εύθραυστοι είμαστε...

Άραγε θα θυμάται κανείς το όνομά μας; σκέφτομαι· όχι για τίποτα άλλο, παρά μόνο να λένε και για μας ένα «Κύριε, ελέησε τον δούλο σου...».

Αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: istologio.org